

Model bilingüe, colonització lingüística i regeneració nacional

Andreu Salom i Mir

Una de les qüestions cabdals, i gens sobreres, que haurà d'abordar en un futur pròxim l'Estat català és el model sociolingüístic que l'Administració catalana haurà de dur a terme per garantir la bona salut de la llengua. La praxi política haurà de restituir, legalment, a la llengua catalana la dignitat i el prestigi necessaris.

La coexistència simultània de dues llengües en una sola societat és sempre una situació sociolingüística transitòria i provisional que, en la pràctica i amb el temps necessari, condueix a l'adopció d'una sola llengua en tots els àmbits d'ús. Fins ara, i durant tres-cents anys (des de la Guerra de Successió), a la nació catalana ha imperat un model sociolingüístic fruit del procés colonitzador imposat per l'Estat espanyol que, amb el temps, pot portar a la desaparició del català si no s'inverteix la tendència. I això és ben evident en totes les zones catalanoparlants que pateixen una acció política dubitativa, si no encara d'animadversió, pel que fa a la protecció legal i eficaç de la llengua.

Veiem que el model bilingüe és venut pel discurs oficial colonitzador com el paradigma de la tolerància i dels drets individuals (suposadament, els dels castellanoparlants, és clar) quan, de fet, condemna la llengua catalana al decandiment i a la fragmentació, car la fa innecessària dintre el territori que li és propi. Tal cosa pretén emmascarar el procés de substitució lingüística, evident ja en molts indrets que abans eren plenament catalanoparlants i, per descomptat, en molts àmbits d'ús (com en l'administració de justícia, entre les forces de seguretat o en el gran negoci del turisme). Una llengua que esdevé supèrflua no és necessària dintre el seu territori nacional... encara que sigui, legalment, llengua cooficial. D'aquí a una futura desaparició d'aquesta llengua només hi

ha una passa, que pot ésser més o menys llarga, car les comunitats bilingües no existeixen (hi ha, això sí, persones bilingües).

La colonització lingüística i l'etnocidi endegat per aquesta estratègia consolida l'assimilació de la nació catalana i referma el control lingüístic de l'Estat espanyol, clau per a l'anorreament dels signes d'identitat catalans. Les polítiques lingüístiques fomentades per Espanya, i que provenen del dret de conquesta i la força de les armes, actuen sempre en la mateixa direcció: fer que el castellà acabi essent la llengua d'ús normal en *tots* els àmbits d'ús, en detriment del català. Les intencions són, i han estat sempre, molt clares.

El país viu per la llengua, i la llengua representa el geni del país. El futur de la nació catalana va íntimament lligat al futur de la llengua catalana. I només hi ha un camí

per a restituir a la nostra llengua el lloc que li ha estat usurpat: declarar-la única llengua oficial en un Estat català independent.

**Una llengua que esdevé
supèrflua no és necessària
dintre el seu territori nacional...
encara que sigui, legalment,
llengua cooficial.**

